

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2018 gegužė Nr.107

Bendruomenės gimtadienis ir Vyšnių žydėjimo šventė Eugenijos Šimkūnaitės vyšnių sodelyje

Perspauddiname korespondentės Elvyros Sabalytės straipsnį apie mūsų šventę („Utenos diena“, 2018 m. gegužės 16 d.)

Tauragnus garsina ne tik unikali Vyšnių žydėjimo šventė

Kas gali būti įstabiau nei pavasarinį svaigulį skleidžiantis vyšnių žydėjimas, kurį tauragniškiei įprasmino jau penktą kartą vykusia Vyšnių žydėjimo šventė. Kartu praėjusį šeštadienį Utenos kultūros centro (UKC) Tauragnų skyriuje paminėta ir Tauragnų krašto bendruomenės, sulipdžiusios tvirtą korį, 15 metų sukaktis.

Bendruomenė pasiekė veiklos apogėjų

Šventės vedėja Tauragnų krašto bendruomenės pirmininkė, UKC Tauragnų skyriaus kultūrinių renginių organizatorė Danguolė Trimonienė, pasipuošusi vyšnių spalvos suknele, į šventę susirinkusius tauragniškius ir svečius pakvietė pasidžiaugti literatūrine-muzikine kompozicija „Kaip žydėjimas vyšnios“. Nuostabių dainų pynę padovanojo ir UKC Sudeikių skyriaus moterų vokalinis ansamblis „Aušrinė“, vadovaujamas Aušrelės Baltuškienės.

Šventės dalyvius po koncerto pasveikino Eugenijos Šimkūnaitės labdaros ir paramos fondo prezidentas prof. Romas Pakalnis ir doc. Živilė Lazdauskaitė. „Ką reiškia kūrybingi žmonės, kurie sugeba pasidaryti šventę iš nieko“, – pastebėjo R. Pakalnis. – Šventė reikalinga, nes žmogus negali būti be švenčių“.

Utenos rajono savivaldybės administracijos Kultūros skyriaus vyriausioji specialistė Zita Mackevičienė džiaugėsi nuostabiais Tauragnų bendruomenės darbais ir linkėjo ateityje visiems žengti koją kojon bei visus metus išlikti didžiausiam savo veiklos apogėjuje, kokiame ji yra dabar. Gerų idėjų ir draugiškumo bendruomenei linkėjo ir Klykių bendruomenės atstovės su jos pirmi-

*„Jau medumi
pakvipo visas sodas:
vyšnios, žolė ir ežerai*

*Tarp žiedų ir debesų
skarotų
Žaidžia vėjai –
amžini sargai*

*Žaidžia vėjai,
Barsto gaivią rasą
Žydinčiuos pavasario
laukus*

*Ir gyvenimas atrodo
paprastas –
Lyg korys taip
kvepiančio
medaus...”*

ninke Rita Butavičienė, įteikusios tauragniškiams vyšnių uogienės.

Linksmybės Gesės sodelyje

Po koncerto šventės dalyviai patraukė į Gesės vyšnių sodą, nes taip visi vadino farmacininkę, habilituotą mokslų daktarę E. Šimkūnaitę. Gesės sode susirinkusiems žydinčių vyšnių ir čilbančių paukščių apsuptyje netrūko nei geros nuotaikos, nei polėkio švęsti. Į tris būrius suskirstyti šventės dalyviai, kas sėdėdami ant suoliukų, kas ištiesę kojas ant žolės, dainavo

Kompozicija „Kaip žydėjimas vyšnios“

dainas, kurių jas mokė „mokytojai“ A. Baltuškienė, Gintaras Trimonis ir Pranas Virvytis. Vyšnių šventė neįsivaizduojama ir be gardžiosios dilgėlių sriubos, kurią kaip ir kasmet išvirė ja visus vaišinę Tauragnų krašto muziejininkė Gražina Grašienė. Pasigardžiuodami visi ragavo ir vyšnių tortą. Baigiamuoju Vyšnių žydėjimo šventės akordu tapo tradiciškai sudainuota daina „Kaip žydėjimas vyšnios.“

Ant E. Šimkūnaitės kapo žydi vyšnia

Sibire gimusi E. Šimkūnaitė vaikystę praleido Tauragnuose. Miestelyje gyveno ir savo vaistinę turėjo garsiosios žolininkės tėvas Pranas Šimkūnas. Deja, vaistinė per Antrąjį pasaulinį karą sudegė, kartu žuvo ir jos savininkas. Kauno Vytauto Didžiojo universitete farmacininkės specialybę įgijusi E. Šimkūnaitė visą gyvenimą praleido Vilniuje. Garsioji žolininkė po mirties atgulė viename kape kartu su savo tėvais, palaidotais Tauragnų kapinėse. Vykdamas jos paskutinę valią, šalia farmacininkės kapo pasodinta vyšnaitė. Jau antra prie žolininkės kapo auganti vyšnia kiekvieną pavasarį apsipila baltais žiedais, o vasarą pasipuošia raudonomis uogomis, kurias nulesa paukščiai.

Vieta E. Šimkūnaitės vyšnių sodui buvo parinkta netoli Labės ežero. Pirmą vyšnaitę čia pasodino žolininkė Danutė Kunčienė iš Kauno. „Vyšnių sodas pradėtas sodinti 2012 metais. Tuomet čia pasodintas 41 medelis. Paskui medelius ėmė vežti ir pavieniai žmonės, įstaigos. Kai mūsų bendruomenė šventė savo dešimtmetį, pasodinome 10 vyšnaičių, – pasakojo Tauragnų

krašto bendruomenės pirmininkė Danguolė Trimonienė. – Dar 10 sodinukų pasodino Utenos rajono savivaldybės visuomenės sveikatos biuro darbuotojai. Dabar Gesės sodelyje žydi ir uogas kasmet sirpina 85 įvairių veislių vyšnaitės“.

Žolininkė mokėjo stebinti

Buvusi tuometinės Utenos centrinės vaistinės vaistininkė Regina Stonikienė prisiminė, kad E. Šimkūnaitė dažnai užeidavo į vaistinę, neretai skaitydavo paskaitas apie vaistažoles. „Jos paskaitos mums būdavo labai naudingos, nes iš jos liejosi išmintis, o žinios būdavo tikros. Profesorė duodavo daug gerų patarimų, kokių tų laikų spaudoje nebuvo, – pasakojo R. Stonikienė. – Mes ją mylėjome ir gerbėme, todėl visada laukdavome atvykstant“. Mokslininkė buvusi labai paprasta. E. Šimkūnaitė visada ragindavusi valgyti natūralų maistą. Vienas jos patarimų vaistininkėms būdavo valgyti lašinius. „Jie tikrai padės ir būsit sveikos“, – sakydavo garsioji tauragniškę. Likimo ironija, tačiau garsioji žolonininkė, valgiusi sveiką maistą, mirė nuo vėžio.

R. Stonikienė papasakojo įvykį, kaip žolininkė Antrojo pasaulinio karo metais pateko į kalėjimą. „Karo metais nieko nepaisydama ji vaikščiojo po laukus ir rinkdavo vaistažoles. Rengdavosi ji kaip „mužikė“ – kerziniais vyriškais batais, brezentiniu lietpalčiu, ilgu sijonu, o išsidraikę plaukai primindavo raganišką šukuoseną. E. Šimkūnaitę vokiečiai palaikė šnipe ir uždarė šį kalėjimą“, – dalijosi prisiminimais R. Stonikienė.

R. Stonikienė prisiminė ir linksma istoriją – dar sovietiniais metais Šiauliuose vykusį farmacininkų suvažiavimą: „Mus šefavusi E. Šimkūnaitė atėjo ir tarmiškai sako: „Gavau slogų, ainu paieškot nosines“. Po kiek laiko grįžusi mums parodė nosines, kurias pasidarė suplėšiusi savo... marškinius“.

Nė vienos Vyšnių žydėjimo šventės nepraleidžiantis prof. R. Pakalnis sako išpildęs garsiosios žolininkės prašymą po jos mirties ant kapo pasodinti vyšnią. „Taip

susiklostė, kad per balius, vakarėlius, vardadienius E. Šimkūnaitės namuose būdavau stalo vadovas. Ji buvo gana savotiško charakterio žmogus, bet ko neprisileisdavo į savo kompaniją, – pasakojo R. Pakalnis. – Pas ją rinkdavosi tie žmonės, kuriais ji pasitikėjo. Mes abu susibendravom kartu dirbdami Botanikos institute.“

R. Pakalnis pasakojo, kad, kai E. Šimkūnaitė apie vaistažolės gynė savo habilitacinį darbą Vilniaus universitete, prisirinko minia žmonių, jie netilpo į auditoriją, todėl durys buvo atviros. „Kai užklausa, kaip tu kankorėžius nuo eglės viršūnės pasiimi, ji ir sako: „Ragatke šaunu, prie kurios prikabinta virvelė. Ji užsikabina už šakų, tada pasistatau kopėtėlės, užlipu ir skinu kankorėžius.“ Ar taip buvo iš tikrųjų, vienas Dievas žino, bet ji visada žinojo, ką reikia pasakyti, – juokėsi R. Pakalnis.

Tauragniškę Vitalija Šlepikienė, dirbusi vietos mokyklos valgykloje, dažnai per E. Šimkūnaitės gimtadienį kovo 11-ąją ruošdavo su kolegėmis jai puotą. „Būdavo daug žmonių, visada susirinkdavo jos draugės, – prisiminė V. Šlepikienė. – Ji buvo įdomi, paprasta, apie tai sprendžiu pagal jos drauges. Mėgo humorą. Po puotos E. Šimkūnaitė vis tiek eidavo vaišintis pas drauges, nes mėgo kaimišką maistą, nors nepeikė ir mūsų pagamintų vaišių.“

Vyšnių sodelyje buvo linksma

Gegužės mėnesio jubiliejai

Sveikiname!

50 metų jubiliejų pažymi **Audrius Katinas** iš Taurapilio ir tauragniškę **Vida Teišerskienė**;

60 metų sukanka **Vilijai Grašienei** iš Sėlės, **Elenai Juodienei** iš Tautišio ir tauragniškiui **Artūriui Kazickui**;

75 metų sukaktį pažymi **Kazys Strazdas** iš Varniškių;

80 metų jubiliejų švenčia **Janė Gudžiūnienė** iš Šeimaties, **Anelė Ruzgienė** iš Stūglių, **Genė Rožienė** iš Sirvydžių ir **Juozas Bilaišis** iš Bernotiškio kaimo.

Renginio svečiai: doc. Živilė Lazdauskaitė ir prof. Romas Pakalnis

Dainuoja „Aušrinė“

KVIEČIAME

Birželio 9 dieną 10 val. – Pirmosios pradalgės šventė (Klykių kaime).

23-24 d. Renginiai, skirti Kraštiečių šventei

23 d. 12-19 val. Respublikinis teatrų festivalis „Prie Moko“, skirtas paminėti 110-osioms metinėms nuo pirmojo suvaidinto spektaklio Tauragnuose. Dalyvauja Rokiškio liaudies teatras, Bajorų kultūros centro mėgėjų teatras „Šnekutis“ (Rokiškio r.), Krekenavos kultūros centro mėgėjų teatras „Avilyš“ (Panevėžio r.), Anykščių kultūros centro Ažuožerių skyriaus mėgėjų dramos kolektyvas, Ukmergės kultūros centro Taujėnų skyriaus mėgėjų teatras, UKC Tauragnų mėgėjų teatras „Mokas“.

Kultūros namų kieme – batutas vaikams (nemokamai).

22 val. Joninių laužas.

Grupės „Drovuoliai“ koncertas.

Lėšas projektui „Kraštiečių šventė Tauragnuose“ įgyvendinti skyrė Žemės ūkio ministerija.

24 d. Tarptautinis profesionaliosios muzikos bei teatro festivalis (organizuoja VšĮ „Milžinų kaimelis“). Projektą remia Utenos r. savivaldybė.

Sekite skelbimus.

MOKYKLOJE

Aldona Tartilienė

Išvyka į Leliūnus

Vytauto Valiušio keramikos muziejuje

Išvažiuoti ir pakeisti aplinką, pamatyti ir sužinoti, patirti ir išmokyti – itin sveika. Gegužės 2 dieną su mokiniais išsiruošėm pas kaimynus – lankėmės Leliūnų meno centre. Centro šeimininkė Ramunė Pranckevičiūtė mus maloniai priėmė ir vaikams daug apie keramiką papasakojo. O tada atsiraitojome rankoves ir kibome į darbus, nes daug smagiau patiems išbandyti, negu vien, kad ir įdomių, pasakojimų klausyti. Gavę molio, plojom, kočiojom, klijavom, raizėm. Kūrybinio proceso metu šypsojomės, bendravom, garsiai reiškėm emocijas – ir kai puikiai sekėsi, ir kai molis pirštukų neklausė. Galutinis rezultatas – puikus! Kurti mamų portretai – nepakartojamai įspūdingi. Teliko kantriai išlaukti, kol krosnyje bus išdegti. Ačiū Ramunei už puikiai praleistą laiką, plačią šypsena, gražius ir šiltus žodžius, o kraštiečiai Leliūnų bibliotekininkei Danutei Mažliokienei – už saldžius kukurūzus.

Čekų viešnagė Tauragnuose

Nuo šiol ir čekai žino, kokie gražūs mūsų Tauragnai. Pedagogai iš Čekijos pietuose esančio Tršebonio (ček. Trebon) miesto pas mus atvyko gegužės 10 dieną visai neatsitiktinai. Jų ir Utenos Krašunos progimnazijos draugystė užsimezgė jau gana seniai, o tradicija kas

Po edukacinės pamokos užsukome ir į Vytauto Valiušio keramikos muziejų. Tiek puodynių, ąsočių, vazų daugybės vienoje vietoje mokiniai nebuvo matę. Aikčiojo ir smalsiai klausėsi puodžių karaliaus Vytauto šmaikščių pasakojimų apie nuveiktus darbus, pasiektą rezultatą. Esu dėkinga, kad parodė mokiniams, kaip žiedžiamos puodynės, leido ir patiems pabandyti žiesti. Darbas su moliu tiek vaikus sužavėjo, jog trečiokas Deividas neabejodamas pareiškė, kad užaugęs bus keramikas.

dveji metai susitikti Čekijoje arba Lietuvoje tęsiasi iki šiol. Šiemet visi atidardėjo ir iki Tauragnų.

Iš pradžių nerimavau, ką čia jiems reiks parodyti, kuo nustebinti, ką papasakoti, tačiau dar kartą įsitikinau, kad gyvenu tarp gerų žmonių ir kartu galim gražiai ir jaukiai priimti kad ir karalių. Mokyklos darbuotojos – Daiva Vilkienė, Laima Stasiūlionienė ir virėja Vitalija Šlepikienė plušo ir man padėjo skanias vaišes paruošti. Muziejininkė Bronė Juknevičienė puikiai mūsų apylinkes, Eugeniją Šimkūnaitę, jos atminimui skirtą vyšnių sodą pristatė. Ir šis sodas svečius tiesiog pakerėjo. Kartu su ežerais ir mūsų kalvomis, laukais, iš kurių aš, Rita Pundzienė, Inga Šinkūnienė, V. Šlepikienė vaistažolės kruopščiai rinkome ir atvykusius svečius jomis apdovanojome, į Ingos siūtus dailius maišelius sudėjome.

Aišku, tauragniškių nenustebinsiu, kad muziejininkė Gražina Grašienė ypatingą ilgėlių sriubą išvirė, bet šįkart ta sriuba buvo stebuklingai skani – visi gyrė gyrė gyrė ir dar kartą gyrė.

Ačiū visiems, kurie prisidėjo ir padėjo iki pat Čekijos nuskraidinti puikius įspūdžius iš Tauragnų.

Nuotraukoje: svečiai sodelyje

Apie renginius trumpai

(informacija Danguolės Trimonienės)

Gegužės 4 d. gražiausios dainos ir žodžiai buvo skirti Mamoms. Jas sveikino darželio ir mokyklos vaikai, puikų koncertą padovanojo UKC Leliūnų skyriaus dainavimo studija „Aušra“, vadovaujama Aušros ir Edmundo Gutauskų. Susirinkusieji ypač laukė Tauragnų vaikų ir jaunimo studijos premjeros – spektaklio „Svajo-

Artistai su režisiere Loreta po spektaklio

Gegužės 18 d. Tauragnuose paminėtos Sekminės. Prisimenant senuosius papročius vainikuota karvutė, dainuotos Sekminių dainos. Ir, žinoma, buvo kepama tradicinė Sekminių kiaušiniene. Susirinkusius smagiomis melodijomis ir dainomis linksmino Gintautas Lisauskas ir Pranas Virvytis.

Gaspadinė nepagailėjo sūrio; Sekminių kiaušiniene

nė“ pagal Ilonos Ežerinytės pasaką „Mažas raudonas taškelis“. Mažųjų artistų ir režisierės Loretos Juškėnienės darbas tauragniškių buvo sutiktas gausiais aplodismentais ir gėlėmis.

Bendruomenės saldus prizas – tortas už aktyvią veiklą šiais metais keliavo į Levčenkų šeimą. Ir močiutė Alfonija, ir mama Kristina, ir dukra Raminta yra aktyvios įvairių renginių dalyvės.

Saldus prizas Kristinos Levčenkienės rankose

Karvutė vainikuota

Groja Gintautas ir Pranas, o šoka vaikai

Bronė Juknevičienė karpinukas-gėlytė, iškirptas atvirukui. Taip ir

Baltas fantazijos pasaulis

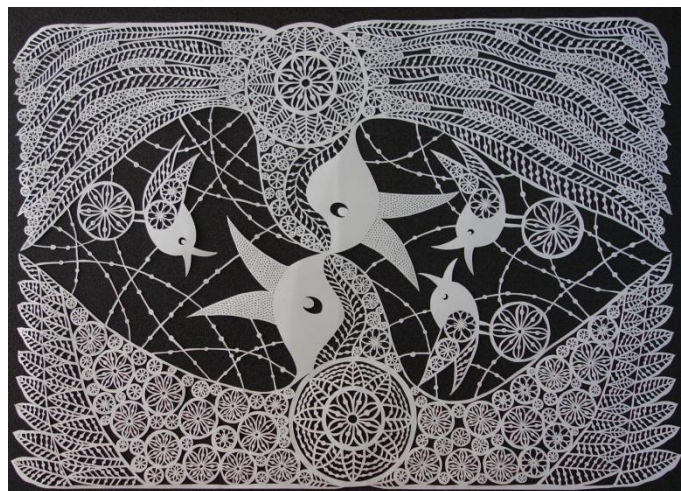
Pastaruoju metu vis susitinku su Lina Paukštiene. Lyg ir nenuostabu – gyvenam Tauragnuose, bet abi vis skubam, visokie darbai veja pirmyn, nėra laiko pasikalbėti. Kadangi abiėjom į tą pačią pusę, buvo gera proga pasikalbėti. Įstrigo jos pasakyti žodžiai: „Aš esu pozityvus žmogus“. Gal kiekvieno žmogaus gyvenime buvo bėdų ir nelaimių, ligų ir netekčių – tik požiūris į mus išstingančias bėdas skirtingas. Vieni ieško veiklos, teigiamų emocijų, eina pirmyn, kiti pasirenka savęs gailėjimąsi ir dejones. Lina renkasi pirmąjį variantą – ir labai sėkmingai! Jos diena sudėliota minutėmis, nes jos dėmesio reikia vaikams, vyrui, mamai, namams, gal sąrašą dar galėčiau pratęsti, nes šiuolaikinio gyvenimo tempas ir taip labai greitas, atrodo, jau ir nebemokam nebėgti... Todėl reikia kažko, kas priverstų stabtelėti. Geriau, kad tai būtų mėgstama veikla. Lina ne tik ją rado, bet ir buvo įvertinta. Labai neseniai Lina Paukštienė tapo Lietuvos tautodailininkų sąjungos Vilniaus skyriaus nare, rankose jau turi naujutėlaitį tautodailininkės pažymėjimą. Tauragniškių tarp jų penki, tiksliau, penkios moterys – karpinių meistrės, mezgėjos, pynėjos iš vytelių. Lina pasirinko karpinius.

Lina ir jos karpinys

Apie pirmuosius darbus, karpinių temas, jiems skiriamą laiką, emocijas ir patirtį mintimis dalinasi Lina Paukštienė.

„Atsimenu savo pirmąjį karpinį... 2011 m. į Tauragnų miestelį atvyko karpinių meistrė, tautodailininkė Odeta Bražėnienė, kurios darbai jau seniai mane žavėjo ir stebino. Tuomet tai buvo mano pirmoji karpinių pamoka, mano pirmasis

Kodėl pasirinkau karpinius – negaliu pasakyti. Tai jie mane pasirinko! Be karpymo, turiu ir kitų pomėgių, kurie padeda pabėgti nuo kasdienybės. Man patinka nėrimas vąšeliu, fotografija, artėjant šv. Velykoms skutinėju margučius. Kol dar vaikučiai nečiulbėjo, daug laiko skirdavau siuvinėjimui, dalyvaudavau parodose. Na, o dabar daugiausia laiko skiriu karpiniams. Tai man teikia džiaugsmą, tikras ramumas pasinerti į baltą popieriaus lapą. Kiekviena karpytoja turime savo stilių, braižą: vienos mėgsta liaudiškus ornamentus, kitos – tematinis sužetus, trečios – grafiką. Man yra svarbu turėti savo stilių, būti išskirtine, kad žmogus, pažvelgęsį darbą, galėtų pasakyti, kas jo autorius. Stiprią karpytojų komandą turi Utena.

Kūryba visada yra šalia manęs, mano mintyse, kurti gera... Mane įkvepia mūsų trys vaikai, šeima, gamta, aplinka... Užgimusią idėją ilgai nešiojuosi mintyse – brandinu... Tuomet „mintį“ perkeliu ant balto popieriaus lapo. Piešinį pasidedu savaitei prieš akis ir kiekvieną dieną vis pasižiūriu – dar brandinu. Mano beveik visuose karpiniuose čiulba paukščiai –

Linos skutinėti margučiai

juk aš Paukštienė ir mano tokia pavardė dažniausiai padiktuoja karpiniams temas.

Be paukštukų karpiniuose dūzgia bitutės, ganosi avytės, žydi gėlės... Kiekvienas mano sukurtas karpinys yra tarsi mano kalba, mano prisilietimas prie to, kas man yra be galo gražu, artima, kas mane žavi.

Prie karpinio prisėdu, kai tik turiu laisvo laiko, kai užmiega vaikai ir tik geros nuotaikos, nes nenoriu ant savo karpinių užkrauti liūdesio ar rūpesčio... Kad karpinys gimtų, reikia ne tik noro, bet ir įrankių. Mano „amuniciją“ sudaro žirkutės, trintukai, pieštukai, įvairiausios liniuotės ir pagrindinis mano darbo įrankis – skalpelis bei keičiami peiliukai, kurių, kol gimsta paveikslas, sulaužau labai daug, nes pjaustau tik smailiausia viršūne

Žirkutes naudoju mažai, tik šonams paveikslą apkirpti.

Aš labai džiaugiuosi, kad mano karpiniai turi gerbėjų, smagu. Man karpiniai – tai atsipalaidavimas, poilsis, pabėgimas į baltą fantazijos pasaulį, kuomet mintys apsivalo nuo kasdienybės. Kartais iki vėlumos nepaleidžiu iš rankų peiliuko. Taip bedirbant visada kažkur pradingsta laiko nuovoka. Su kiekvienu karpiniu tobulėju, kiekvienas darbo procesas prie karpinio lavina mano vaizduotę, o ir miklina rankas – mėgstu išvingiuoti ploniausias linijas, kiekvieną kartą bandau savo galimybes plonoje linijoje. O sunkiausias darbas tuomet karpinį tvarkingai priklijuoti, nes patepus kliziais popierius pasitempia. Tad karpiniai – tai labai subtilus, kantrybės ir didelio kruopštumo reikalaujantis menas. Kartais iš vieno karpinio gimsta tema kitam karpiniui. Kurti galėčiau ir visą dieną, bet, deja, šį norą riboja darbas, buitis ir kiti rūpesčiai.

Pirmiausia, darbas turi patikti man pačiai. Labai džiaugiuosi ir savo šeima, kuri visada mane palaiko, pasidžiaugia naujai sukurtu karpiniu. Vyras iš Vilniaus parveža ir rėmelių karpiniams, ir skalpeliui peiliukų, ir popieriaus karpinio fonui, kurio Utenoje pasirinkimas yra menkas. Pagelbsti man visada noriai. Manau, kad būtų sunku užsiimti mėgiama kūryba, jei šeimoje nebūtų santaikos, pasitikėjimo, palaikymo.

Mano namų nepuošia nė vienas mano karpinys – yra kaip toje lietuvių liaudies patarlėje – „Batsiuovys be batų...“

Kuo sudėtingesnis karpinys, kuo daugiau laiko praleidžiu su juo – tuo jis man yra brangesnis. Man geriau yra dovanoti, nei parduoti, nes pinigais įvertinti savo darbus yra itin sunku, nes ne kiekvienas žmogus supranta, kiek darbo, reikalingų medžiagų ir laiko įdėta. Karpiniai neužsibūna namuose, nes keliauja po parodas. Kad ir šiuo metu vieni karpiniai yra Kėdainių krašto muziejuje Tradicinių amatų centre Arnetų name, kiti – LR Seime, treči – dar negrįžo iš tarptautinės parodos Turkijoje, dar kiti netrukus dalyvaus Vilniuje respublikinėje tautodailės darbų parodoje.”

Skačiau, ką parašė Lina ir mačiau jos karpinius.... Jie įdomūs, sudėtingi ir kartu subtilūs. Belieka palinkėti Linai sėkmės, kūrybinių idėjų, laiko, sveikatos – ir kad pati jaustų pasitenkinimą tuo, ką daro, ir kad žiūrovai turėtų galimybę gerėtis jos karpiniais.

Tęsiame rubriką „Iš pageltusių spaudos puslapių”

1979 m. „Lenino keliu”

Balandžio 28 d.

Tauragnų kolūkyje Augustinas Stundžia vairuoja traktorių T-74. Jis – antros klasės mechanizatorius, stropus, pareigingas. Už gerą darbą apdovanotas medaliu.

Sumanų ir rūpestingą mechanizatorių gerbia ūkio vadovai, darbo draugai. Dabar šis mechanizatorius triūsia sėjos baruose.

Jo traktorių su sėjamąja galima pamatyti Pilkenių brigados laukuose. Našus šio mechanizatoriaus indėlis didžiajame pavasario darbymeityje.

K. Kupriūno nuotr.

Gegužės 12 d.

Ir nelengvomis sąlygomis sparčiai beria į dirvas grūdą Tauragnų kolūkio žemdirbiai. Jau apsėta 400 hektarų javais. Darbščiųjų tarpe ir traktorininkas Rimantas Šeduikis. Trašų barstomąją neseniai pakeitęs į sėjamąją, Rimantas kasdien apsėja po 10-15 hektarų.

K. Kupriūno nuotr.

Gegužės 12 d.

Gamyklos prizas – moksleiviui

Nuoširdi draugystė jungia Vilniaus plastmasinių dirbinių gamyklos gamtos mylėtojus su Tauragnų vidurinės mokyklos moksleiviais. Vasarą ne vienas šios gamyklos darbininkas su šeima praleidžia atostogas vaizdingose Tauragno pakrantėse. Šiose apylinkėse yra ir vilniečių medžioklės plotai. Vietos moksleiviai padeda medžiotojams ruošti žvėrimis pašarų atsargas žiemai, saugoti miško gėrybes, kovoti su brakonieriais.

Neseniai Tauragnų vidurinėje mokykloje apsilankę gamyklos darbininkai surengė konkursą gamtos tematika. Nugalėtojui moksleiviui J. Musteikiui buvo įteiktas gamyklos prizas. Tai gražus moksleiviško darbo įvertinimas.

M. Filipenkovas

A. Kunigėlio nuotraukoje: Tauragnų vidurinės mokyklos biologijos mokytoja B. Slapšienė ir LTSR Gamtos apsaugos draugijos Vilniaus plastmasinių dirbinių gamyklos pirminės organizacijos pirmininkas V. Miškinis su konkurso nugalėtoju.

Birželio 21 d.

Tarp gerų žmonių

– Prieš pora dienų į biblioteką užsuko pensininkė Ona Gineitienė. O čia jau beveik baigiamas remontas – išdažytos grindys. Moteris labai susirūpino, kad negalės pasikeisti knygos. Labai nustebino ir nudžiugino jos požiūris. Paprasta kaimo moteris išreiškė savo mintis apie žmogų, – pasakoja Tauragnų bibliotekos vedėja Julija Kulakauskienė.

Ji džiaugiasi tokiais žmonėmis, kurie myli knygą, stengiasi tu, ką perskaitė, pasidalinti su kitais, žmogiškąją vertę matuoja ne sukaupytų materialinių gėrybių kiekiu, o dvasiniu turtingumu. Šitokia paprasta žemdirbio logika. Ir būna džiugu, kad panašų supratimą šiandieną išsiugdytų mūsų jaunimas, kad jo akiratis būtų platus.

Ne tik tauragnietė Ona Gineitienė myli knygą. Alfonsą Jurgelevičių, dabar jau pensininką, Julija

Kulakauskienė prisimena nuo pat pirmųjų savo darbo bibliotekoje dienų. Stebisi žmogaus energija ir sugebėjimu visur suspėti. Augo šeši vaikai, o dienos bėgdavo betriušiant brigadoje, tačiau Alfonsas Jurgelevičius tarpe daugelio darbų rasdavo laiko užbėgti į biblioteką, apsilankyti bet kuriame renginyje. Labai myli knygą pensininkė Kotryna Ūdrienė. Bibliotekininkės žodžiais tariant, po 50 ir daugiau knygų ji per metus perskaitanti.

– Aną kartą užsukau pas sandėlininkę Valę Danauskaite. Pati pusrytį ruošia, o šalia – knyga. Kitaip neturinti laiko skaityti. Vis priebėgom ir priebėgom, bet į biblioteką kelio nepamirštanti, – džiaugiasi Julija.

Patys pirmieji skaitytojai atidarius biblioteką Tauragnuose, buvo Kajetonas ir Veronika Žiezdriai, dabar jau abu pensininkai. Jonas Ingaunis irgi iš pirmųjų. Ir dabar jis dar aktyvus skaitytojas, plačiai susipažinęs su lietuvių literatūra, išsiugdęs savo skonį. Tokiam ne bet ką pasiūlysi.

Apie savo bibliotekos skaitytojus Julija Kulakauskienė galėtų pasakoti ir pasakoti. Ji žino kiekvieno pomėgį, jiems bet kada gali surasti tinkamos literatūros.

O kaip gi pati Julija surado savo kelią? Išaugo Šeimatis kaime, gausioje valstiečio šeimoje. Kai baigė vidurinę, Tauragnų apylinkės tarybos pirmininkas pasiūlė dirbti vietoje įkurtame klube-skaitykloje. Labai gerai ją sutiko tuo metu dirbęs Kultūros skyriaus vedėju A. Jankus, negailėjo patarimų, daug padėjo. Į skaityklą tada žmonės ateidavo ne vien laikraščių ar žurnalų pavartyti. Entuziastų netrūko ir saviveiklai. Čia dirbęs muzikos mokytoju Julius Jurgaitis subūrė gausų kolūkinį chorą. Būrėsi ir kiti meno saviveiklos kolektyvai.

– Bene įspūdingiausias atsiminimas iš to meto – išvyka į Šeimatį, – pasakoja J. Kulakauskienė. – Paruošėme koncertą, kurio programoje dalyvavo per 50 žmonių. Jokio kito transporto nebuvo, todėl buvęs kolūkio pirmininkas Aninkevičius išskyrė vieną arklių. Pamenu, susidėjom į vežimą visą savo mantą, ir patys per ežerą ledu patraukėme iš paskos. O į Šeimatį ne du ir ne trys kilometrai! Ir nieko, buvome visi linksmi, patenkinti...

Vėliau Julija Kulakauskienė baigė prie rajono Centrinės bibliotekos surengtus bibliotekininkų kursus. Taip ir prasidėjo jos, kaip bibliotekininkės, biografija. Iš pradžių biblioteka tilpo viename mažučiam medinio namo kambarėlyje. Tačiau žmonės čia ateidavo su noru. Pirmaisiais metais jau buvo 248 skaitytojai. 1959-aisiais, mūsų žemiečio rašytojo T. Tilvyčio rūpesčiu, buvo atidaryti nauji kultūros namai Tauragnuose, kartu ir biblioteka...

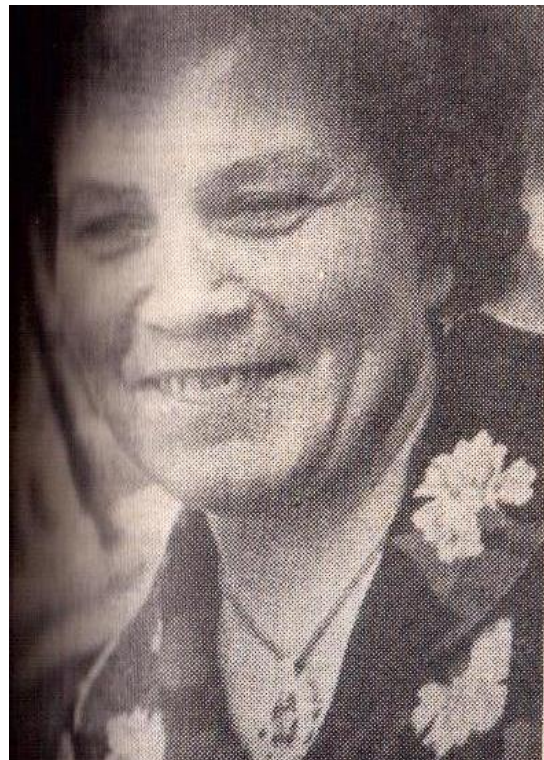
Šiandieną visiškai kitokios sąlygos darbui. Bibliotekos duris varsto ir seni, ir jauni. Įvairėja ir pats darbo turinys. Reikšmingi ateistiniai, kitokio pobūdžio renginiai surengiami Tauragnuose. Pati Julija Kulakauskienė apdovanota daugybe garbės, padėkos raštų, jubiliejiniu medaliu „Už šaunų darbą“, „Knygos bičiulio“ ženkleliu. Ilgus metus šalia savo tiesioginių pareigų ji buvo Tauragnuose moterų tarybos pirmininkė, pati dalyvauja chore, moterų ansamblyje.

Rūpesčiai, rūpestėliai. Nepabaigiami, nepavejami... Sunkūs, skaudūs ir mieli. Augo trys vaikai. Tai irgi nemigo

naktys, valandos, vertusios pamiršti save, gyventi kitais. Dabar jau du vaikai pasirinkę savo kelius, o trečiasis šį pavasarį baigė vidurinę. Jam dar viskas prieš akis.

Taip ir bėga Julijos Kulakauskienės dienos tarp gerų žmonių, tarp didelių ir mažų rūpesčių, verčiant plačią kultūrinio darbo vagą.

E. Bagočiūnienė

K. Kupriūno nuotr.

Gruodžio 27 d.

Gamybinio susivienijimo „Autoservisas“ Tauragnų techninio aptarnavimo stoties meistras Mykolas Šinkūnas geru žodžiu mini brigadininką Vilių Stuką ir autošaltkalvį Algirdą Paradauską.

Pirmasis rūpinasi „Moskvičių“ remontu, o antrasis „gydo“ „Žigulius“. Ir V. Stukas, ir A. Paradauskas nuolatos viršija užduotis, yra sulaukę ne vieno automėgėjo padėkos.

K. Kupriūno nuotr.

Nepamirškime Birželio 3 d. –Tėvo diena

Tėvo diena pradėta švęsti JAV, kur jos idėja ir pirmasis minėjimas gimė 1910 m. Ši judėjimą tėvams pagerbti sukūrė Louisa Dodd. Jos motina mirė gimdydama šeštą vaiką ir tuomet tėvas vienas užaugino visus vaikus.

Paversti šią dieną oficialia švente buvo ne taip lengva – procesas užtruko daugelį metų. Nors Motinos diena buvo džiugiai švenčiama, pasiūlymas minėti Tėvo dieną buvo pasitinkamas pašaipiai.

Vis dėlto 1924 metais JAV parlamente buvo rekomenduota minėti Tėvo dieną, tačiau vieninga data Tėvo dienos šventimui Jungtinėse Amerikos Valstijose buvo priimta tik 1974 metais, kai prezidentas Ričardas Niksonas nurodė šią šventę minėti trečiąjį birželio sekmadienį. Trečiąjį birželio sekmadienį Tėvo dieną švenčia ir daugelis kitų pasaulio šalių.

Tėvo diena Lietuvoje tik 2008 m. buvo įtraukta į valstybinių švenčių sąrašą. Mes sveikinti tėčių suskubame pirmąjį birželio mėnesio sekmadienį.

(iš interneto)

PROJEKTAI

Utenos rajono savivaldybė skyrė 400,00 Eur įgyvendinti Tauragnų krašto bendruomenės projektui „Etninės kultūros ir vietos tradicijų plėtra Tauragnų bendruomenėje“

Žemės ūkio ministerija skyrė lėšų įgyvendinti Tauragnų krašto bendruomenės projektui „Kraštiečių šventė Tauragnuose“ (1500 Eur)

Aktualu

(iš www.tauragnai.eu)

Kviečiame pasinaudoti suteikta galimybe nemokamai ir saugiai sutvarkyti asbesto turinčias atliekas.

2018 m. balandžio 17 d. Utenos rajono savivaldybės administracija su UAB „Utenos komunalininkas“ pasirašė viešojo pirkimo „Asbesto turinčių gaminių atliekų surinkimo, transportavimo ir šalinimo paslaugos“ sutartį. Jos vykdymo metu Utenos rajono savivaldybės teritorijoje planuojama nemokamai surinkti 200 tonų asbesto turinčių gaminių atliekų (toliau – asbesto atliekos) iš visuomeninių pastatų ir individualių gyvenamųjų pastatų, paslauga finansuojama Atliekų tvarkymo programos ir

savivaldybės aplinkos apsaugos rėmimo specialiosios programos lėšomis.

Utenos rajono savivaldybės gyventojus kviečiame pasinaudoti galimybe nemokamai ir saugiai sutvarkyti asbesto turinčias atliekas pagal siūlomus du asbesto atliekų sutvarkymo būdus:

1. Norint, kad UAB „Utenos komunalininkas“ iš gyventojų nurodytos vietos apvažiavimo būdu nemokamai paimtų asbesto atliekas, reikia:

- skambinti UAB „Utenos komunalininkas“ tel. (8 389) 63 800 ir pateikti šiuos duomenis: vardą, pavardę, gyvenamąją vietą (asbesto atliekų susidarymo vietą), preliminarų asbesto atliekų kiekį, kontaktus (telefoną ir/ar el. paštą);
- asbesto atliekos iš jų susidarymo vietos (gyventojo nurodytos vietos) bus paimamos 2-3 savaitių laikotarpiu pranešus UAB „Utenos komunalininkas“ ankščiau nurodytu telefonu pagal sudarytą asbesto atliekų surinkimo-apvažiavimo grafiką, apie kurį gyventojai bus informuojami telefonu.

2. Utenos rajono savivaldybės gyventojai asbesto atliekas gali patys nemokamai pristatyti į Utenos regioninio nepavojingų atliekų sąvartyną adresu Sąvartyno g. 5, Mockėnų k., Utenos r. (prieš pristatant asbesto atliekas skambinti tel. (8 389) 69 001). Pristatant asbesto atliekas reikalinga pateikti asmens dokumentą, taip pat užpildyti deklaraciją, kurioje reikės nurodyti asmens vardą, pavardę, gyvenamąją vietą (adresą), atliekų susidarymo vietą.

Kilus klausimams pasiteirauti galima Utenos rajono savivaldybės administracijos Aplinkos apsaugos ir civilinės saugos skyriuje tel. (8 389) 43 520, (8 389) 61 609.

A+TA *Seniūnijoje*

Balandžio mėn. mirė

JUOZAPAS IVANAUSKAS, 78 m., Sėlės k.

Gegužės mėnesį

MARIJONA BILAIŠIENĖ, 94 m., Grašių k.

Užjaučiame artimuosius

Nuotraukos Dainiaus Atkočiūno, Aldonos Tartilienės, Danguolės Trimonienės, Žymanto Trimonio, taip pat iš asmeninių archyvų;
Redagavo ir maketavo Danguolė Trimonienė
Spausdino Utenos spaustuvė